Temps Ordinari - Vint-i-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 05/09/2010 - 09:00

Sav 9, 13-18
Fil 9b-10. 12-17
Lc 14, 25-33

1. L'evangeli d'avui és d'aquells que fa pensar. Jesús ens exposa les condicions per ser deixebles seus. I això ens planteja un interrogant seriós. Com és que després de tants anys de ser practicants, de celebrar el Nadal, de viure la Quaresma i la Pasqua, de participar a les eucaristies, de fer les nostres pregàries, i altres coses, ¿com és que ens sentim encara tan lluny de l'ideal que ens proposa Jesús? Per què?2. Penso que la resposta ens la dóna l'últim verset de l'evangeli d'avui. Diu Jesús: "Així també ningú de vosatres no pot ser deixeble meu, si no renuncia a tot el que té". "A tot"- diu Jesús. Sí, nosaltres volem ser cristians, i no es pot negar que fem moltes de les coses que ens diu Jesús. No tot ho fem malament, és clar. Però, si som sincers, hem de reconèixer que tots tenim un "raconet", un petit "tresor", al qual nosaltres no acabem de renunciar mai. Per a uns serà, per exemple, la seva comoditat. Faran certes coses, però mentre no els portin problemes o maldecaps. Això no va per a ells. Per a altres, serà el seu nivell de vida. Ja ho saben que hi ha persones que s'ho passen malament i que caldria ajudar-les: hi ha misèria i fam en el Tercer Món. I també a prop nostre. Ja ho saben. Però si prestar aquest ajut, suposa renúncies per a ells, que no hi comptin. Ells volen viure bé. Per a altres seran, potser, raons de prestigi, de poder figurar, d'amor propi. Seran capaços de fer moltes coses, algunes potser difícils, però amb una condició: que puguin tenir "protagonisme": que els doni prestigi. Ara, si es tracta de fer coses necessàries, però que no donen lluïment o que obliguen a restar en segon terme, no s'hi avindran: no ho faran. I en fi, altres coses que podríem dir i que cadascú se sap. El cert és que, sense negar que som capaços de fer moltes coses de les que ens demana Jesús, cal reconèixer amb humilitat, que tots ens guardem un "raconet" que és innegociable: no hi volem renunciar. Tots tenim un "tresor" que, més o menys conscientment, valorem més que Jesús. I això és el que ens destorba de ser cristians de veritat. Perquè ser cristià suposa que l'amor i la fidelitat a Jesús és el valor més important de la meva vida. Si no és així, pròpiament no sóc cristià. Quin és el valor més important de la meva vida, aquell que preval per damunt de tot? Realment és la fidelitat a l'evangeli?3. És possible que, en algun moment de la nostra vida, hàgim de definir-nos davant de qüestions difícils: un negoci brut, un amor egoista, una causa injusta, una petició d'ajut...L'evangeli d'avui deixa ben clar que a l'hora de prendre la decisió, allò que ha de passar per damunt de tot, ha de ser Jesús. No hi ha d'haver res que estigui per damunt d'aquesta fidelitat. Res. Amb tot, no confonguem les coses. És evident que ser cristià suposa renúncies. Evident. Però això no significa quedar-nos buits. Al contrari: és renunciar a certes coses, però per quedar-nos més plens: més plens de l'amor del Senyor que és l'única font de la joia, de la pau, de l'esperança autèntiques. No tinguem por de renunciar per Jesús: no hi sortirem pendent. Ell mai no es deixa vèncer en generositat. Renunciar per Jesús, no és empobrir-se, sinó enriquir-se: és una bona inversió. Això ens fa comprendre també l'afirmació de Jesús, que diu que l'hem d'estimar més a Ell que els pares, esposa, fills o germans. No tinguem por: aquesta preferència per Jesús no suposa deixar oblidats o abandonats aquells que més estimem. Perquè l'amor de Déu no exclou, sinó que integra. L'amor sincer a Déu, dóna més tendresa i més profunditat a l'amor humà. Com més estimem el Senyor, més augmentarem i perfeccionarem el nostre amor als pares, espòs o esposa, fills o germans. Perquè l'acostament al Senyor va destruït el nostre egoisme que és l'obstacle que ens impedeix d'estimar de veritat. Posem l'amor de Jesús en el centre del nostre cor i deixem-nos guiar per ell. Mai no ens n'haurem de penedir. Reflexionem-hi.
Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 5. Diumenges i festius. Cicle C."*** *Editorial Claret, 2006*

ETIQUETES
RENÚNCIA SEGUIMENT ENTREGA FIDELITAT SEGUIMENT CRISTIÀ VOCACIÓ